

På evangelisationstur i ødemarken

af Knud E. Knudsen

BDMs missionær i Kipili, Tanzania

Ødemarken er måske ikke lige det rigtige udtryk set i lyset af at menighederne i området ved Kala er noget ældre end heroppe langs kysten. Set ud fra vejenes tilstand er det alligevel korrekt. Turen var kilometermæssigt kun ca. 300 km, men de 200 km var en konstant skiften mellem første og andet gear.

Teamet

Foruden mig var provsten for Nkasi distrikt, præsten fra Namanyere og hovedkassereren med, da der skulle foretages en del kirkelige handlinger og forhandles med de ældste i menighederne. For de tre landsbyers vedkommende var det fire år siden, de havde haft besøg af en præst, hvilket desværre fortæller ikke så lidt om problemerne med præster herude. Ikke alle tager deres kald som arbejdere på Herrens mark alvorligt, hvilket kan have mange forskellige grunde – men der forekommer jo også lignende tilfælde i Danmark. Hovedårsagen herude er nok den meget dårlige betaling, som tvinger præsterne til at beskæftige sig meget med at overleve på andet end vand og brød, hvorfor de ikke får mulighed for helt at hellige sig deres præstegerning.

Chingombe

Første stop var Chingombe. Som sædvanligt indledes med en filmaften, hvor jeg viser 'Noahs Ark' og 'Jesu liv' – sidst de havde set film her var i Jørgen Bøytlers tid (omkr. 1990), så til trods for de mange videomaskiner og satellit-TV, var alle på gaden da filmen begyndte.

Kort inde i den første film mistede generatoren pusten, og vi måtte ud og låne en. En gammel udslidt 'Tiger' dukkede op, men snart viste det sig, at den ikke kunne magte opgaven – igen ud at spørge. En forholdsvis ny 'Tiger' kom og kunne heldigvis klare opgaven, så vi kunne færdiggøre filmen til glæde for alle. Næste morgen satte jeg nye stempelringe i motoren, og den kunne igen trække generatoren.

Op ad formiddagen holdt vi gudstjeneste i deres kirke, der endnu var uden tag. Næsten hele menigheden var mødt frem bortset fra dem, der opholdt sig ude på deres marker for at passe afgrøderne. Jeg fik lov at holde prædikenen, hvorefter der var optagelse af 6 nye medlemmer og dåb af 62 børn. Godt at der var to præster til at tage sig af det. Det der tager længst tid er at få folk placeret hensigtsmæssigt, for med forældre og faddere til så mange går der ofte kaos i tingene. Det forløb dog rimeligt og festligt og folk gik glade hjem fra gudstjenesten efter godt to timer.

Mlambo

Efter middagen tog vi afsked og fortsatte til Mlambo, hvor samme procedure gentog sig. Menigheden her var noget mindre men mere aktiv, da de i det mindste havde et kor. Mange af børnene her havde aldrig før set en hvid mand, så jeg blev lidt af et tilløbsstykke. Den lille kirke blev stuvende fuld under gudstjenesten, hvor der blev genoptaget 8, som havde været i kirketugt og døbt 32 børn.

Kilambo

Næste landsby var Kilambo som ligger i en bugt nede ved Tanganyikasøen – vi måtte gennem elefantgræs, vandløb og over tvivlsomme plankebroer! Næste gang jeg tager hened, bliver det med båd.

Også her blev vi godt modtaget, fik vist film og holdt gudstjeneste i en ny kirke på skråningen med en pragtfuld udsigt over hele vigen. Til gudstjenesten delte vi os i to hold, hvor det ene tog sig af menigheden Kapulila, en halv times gang derfra; en decideret fiskerby, hvor omkring 100 store fiskerbåde fra Tanzania, Zambia og Congo holder til. Samlet blev der optaget 3 nye medlemmer og døbt 18 børn.

Mpasa

Turen gik tilbage over bjerget, gennem elefantgræsset, hvor der nu var et spor at køre efter og ned ad bjerget på den anden side til Mpasa længere oppe ad søen (Tanganyikasøen). Her opholdt vi os i to dage, da der også skulle afholdes sognemøde. Menigheden i Mpasa er på ca. 300 medlemmer, og der blev lavet aftaler om, at den fremover skal være hovedbyen i sognet, og at menigheden skal bygge et hus til den nye præst, som skal starte i juli. Den første aften jeg skulle vise film, forsvandt lyden efter en halv time – mine højtalere var brændt sammen. Folk så filmen med Noah færdig, hvorefter jeg lovede dem at få det ordnet til næste aften. Desværre lykkedes det mig ikke at reparere dem, så da aftenen kom, måtte vi på jagt efter en stor højtaler. Og det lykkedes os at låne en hos nogle muslimer med et diskotek. Muslimerne er ellers ikke på særlig god fod med de kristne i byen. Måske vil denne lille handling ændre på forholdet. Ved gudstjenesten blev der døbt 30 børn.

Kala

Vi kom for sent af sted, da mødet trak ud, og nåede først Kala efter 3 timers kørsel på stenede, umulige bjergveje – en tur som kunne gøres med båd på under en time. Trods kurér var evangelisten blevet træt af at vente og var taget ud for at røgte garn, så vi måtte i hast organisere det hele med kvinderne i menigheden.

Inden mørket sænkede sig fik vi holdt gudstjeneste med dåb af 7 børn i den store halvfærdige kirke, og der blev fremskaffet nogle højtalere fra en stor ghettoblaster, så vi kunne vise film med lyd. Tidligt næste morgen tog vi afsked og kravlede op ad den stenede bjergvej for at nå Sumbawanga, og efter at have forrettet nogle ærinder der, gik det tilbage til Kipili, hvor vi lige nåede solnedgangen på vejen ned.

Endnu en tur var lykkedes, hvor jeg har oplevet Guds skærmende hånd og evangeliets virkning på folk.